

HÁZASSÁGRÓL NEM CSAK HÁZASOKNAK

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2021. 02. 07.

Dicsőséget adunk Istennek, hogy itt lehetünk az Ő jelenlétében, és megtapasztalhatjuk az Ő szeretetét, az Ő szerelmét.

A mai napon egy rendkívül fontos üzenettel állok itt előttetek. A Házasság hete rendezvénysorozat keretein belül szeretnék szolgálni nektek, mert szinte a fél világ, sok-sok ország ezekben a napokban, a következő egy-két hétben rendkívül nagy hangsúlyt fektet a házasság és a család értékeire. Teszik ezt keresztény egyházak, civil szervezetek, teszik ezt világban élő emberek, akik tudják azt, hogy a bibliai családmódellem mennyire időtálló, és mennyire tökéletesen jól működik, ha azt mi jól alkalmazzuk. A mai napon a segítségetekre szeretnék lenni abban, hogy hogyan éljétek meg a házasság életeteket, vagy ha nem házasságban élsz, hanem előtte állsz, akkor hogyan készülj arra, illetve hogyan tudjál te másokat segíteni abban, hogy megéljék ezt a speciális emberi kapcsolatot, amely semmi máshoz, semmilyen más emberi kapcsolathoz nem hasonlítható. A feltétel nélküli szeretet, a hűség, a megbocsátás, a sérelmek elengedése egy olyan témakörbe tartozik, bibliai szóhasználattal élve, amelyet mindannyian alkalmazunk, és alkalmaznunk is kell. Valamilyen szinten a világ is ismeri ennek az értékét, és próbálja alkalmazni is.

Van nagyon sok keresztény házasság, amely jól működik, és van nagyon sok, amelyik nem. Van nagyon sok világban lévő házasság és család, amely annak ellenére működik jól, hogy a benne élő hívők nem keresztények. Nem újjászületett emberek, mégis tudnak valamit, alkalmaznak valamit, valamilyen értékrend szerint tudják egymást úgy szeretni és megbecsülni, hogy a házasságuk előrefelé mutat. Képesek keresztüljutni azokon a megpróbáltatásokon, amelyek minden egyes kapcsolatot, és így a házasság speciális kapcsolatát is megpróbálják.

Sok házasságban van tisztelet. Sok házasságban van megbecsülés, bizalom, egymásra figyelés. Világi házasságokban is megfigyelhető. Bizonyára te is ismeresz olyan embereket, akik jobban élik meg a házasságukat, mint egy-két keresztény testvér, aki gyülekezetbe jár. Ezek a házasságok sokszor nem tudják pontosan azt, hogy miért is van ez így. Pedig egyértelmű a válasz, azért lehet jó egy házasság, egy emberi kapcsolat egy férfi és egy nő között, mert bibliai alapelveket működtetnek. Ezeket a bibliai alapelveket még hitetlen házassági tanácsadók, terapeuták, pszichológusok is alkalmazzák, és tanácsolják helyesen azoknak, akik hozzájuk fordulnak tanácsért. Ma én nem világi módszerekről szeretnék nektek beszélni, nem pszichológiáról, nem vagyok terapeuta, hanem olyan bibliai alapértékeket és alap irányelveket szeretnék nektek mutatni, amelyek nem csupán a házasságban működnek jól, hanem minden emberi kapcsolatban.

A mai tanításnak a címét úgy fogalmaztam meg, hogy *Házasságról nem csak házásoknak*. Amiről a mai napon szót hallasz, illetve tanítást és prédikációt, az minden egyes emberi kapcsolatban alkalmazható. Természetesen a házasság, ahogy említettem, egy speciális terület. Semmihez nem fogható. Vannak ilyen speciális kapcsolataink, a szülő-gyermek kapcsolata, a vő és az após vagy anyós kapcsolata, vagy fordítva. Ezek is speciális esetek. De a házasság egy olyan intézmény, ha nevezhetem így, egy olyan szövetség, amelyet Isten nemhogy a legelső között hozott létre, hanem legelőször ezt hozta létre. Ádám és Éva kapcsolatának történetét nagyon mélyen ki lehetne bontani, de röviden szeretnék egy pár mondatot beszélni erről. Az Édenkertben ők megélték azt a bűnbeesés előtt, amit nekünk is példaként, vagy mintaként meg kell, vagy meg kellene élnünk.

Sok keresztény házasság nem is tudja azt, hogyan kellene megélniük a házasságukat. Az iskolában erről nem tanulunk. Nincs erről tananyag. Nem készítene fel az iskolák arra, hogyan legyünk jó férjek. Nem készít fel a tanulmány arra, hogyan legyünk jó feleségek. Nem készítene fel minket arra, sokszor a családban, a nevelésünkben sem, hogyan legyünk jó

szülők. Mintákat követünk, olyan mintákat, amelyek előttünk vannak. Ha hiszed, ha nem, ha tudod, ha nem, azokat a mintákat követed te is, amiket láttál. Illetve a saját meggyőződésedet még beleveszed, és abból, amiről te úgy gondolod, hogy helyes, igyekszel alkalmazni. Ha jó minta van előttünk, az egy kiváló és jó dolog. De számunkra nem feltétlenül a szüleink a legjobb példakép, még ha egy csodás és példás házasságban is éltek, mert nincs ember, aki tökéletességre fejlesztette volna azt, hogyan kell házasságban élni. Minden egyes házasságban élet-hosszig tanulja, hogyan kell ezt jól csinálni. Viszont van egy igazi jó példaképünk, egy jó példánk arra, hogyan kell házasságban élni. A Biblia erről úgy tanít, hogy ez az a fajta szerelem, szeretet, hozzáállás, és engedelmesség, amelyet Jézus mutatott az Atya irányában, és amelyet Jézus mutat ma is az egyház irányában, azaz felénk. Jó, ha szem előtt tartjuk azt, hogy az a fajta bibliai családmódel, amelyet az Igék lefektetnek elénk, mind az ó-, mind az újszövetségben olyan értékeket képviselnek, amelyeket, ha figyelemmel kísérünk és alkalmazunk, akkor élhetjük közel úgy a házasságunkat, mint ahogy Ádám és Éva élte a házasságát a bűnbeesés előtt.

Arra vagyunk elhívva, hogy szeretetben járjunk, hogy szeressük egymást. Mennyire kiválóan alkalmazható kellene, hogy legyen ez egy házasságban! Mégis sok keresztény ember, aki újjászületett, Szellemmel teljes, falakba ütközik, mert a jó házasság működésének vannak akadályai. Annak, hogy egy férfi és egy nő hosszútávon, évtizedeken keresztül igazán bensőséges, jó viszonyt tartson fent, és ápoljon egymással a család keretein belül, az egyik legnagyobb ellensége az énközpontúság. Szeretném kifejtetni ennek egy picit a mélyebb értelmét, hogy meglásd és megtudd azt, hogy ezzel mi mindannyian szembesülünk. Nemcsak a házasságunkban, hanem minden egyes emberi kapcsolatunkban. Az énközpontúság az, amikor magunkra figyelünk, a saját érdekeinket tartjuk szem előtt, amikor követelözünk, amikor az ént akarjuk előtérbe helyezni, amikor a sérelmeinkre, a bántásainkra, a fájdalominkra, a hiányunkra, a meg nem értésünkre figyelünk. Akkor nem töltjük be azt az elhívást, amire elhívattunk, mégpedig azt, hogy a másakra figyeljünk, a másikat tegyük előbbre, és tartsuk értékesebbnek és fontosabbnak saját magunknál.

Az, amit Jézus Krisztus bemutatott az ő szolgálatában, az, amit Jézus képviselt, amit végig, az egész élete folyamán bevégzett, tökéletes mintája és tökéletes példája annak, hogyan kell engedelmességben, alávetésben élni. Ha szeretnéd jól megélni a házasságodat, a kapcsolataidat, ha szeretnéd azt, hogy igazán, mindenféle értelemben boldogságban élj, akkor meg kell tanulnod levenned a figyelmedet saját magadról. Ha a saját érdekeid, érzelmeid, a saját magad kívánságai vannak előtérben, akkor előbb vagy utóbb borulni fog az a bizonyos bili, vagy robbanni fog az a bizonyos bomba, előbb-utóbb jön a hidegháború a két fél között, és a nézeteltérések feszültséget generálnak. Sokszor, amikor a jövődöbéli házastársak találkoznak egymással, elkezdenek udvarolni egymásnak, a fiú és a lány, vagy a férfi és a nő a legjobb formáját hozza, mindenféle hiányosságát igyekszik eltakarni. A szerelem állapotában a tudatunk a gondolkodásmódunk, az érzelmeink olyan blokkoló tényezőként vannak a szemünk előtt, hogy nem látjuk meg a másikban azt, ami egyébként benne van. Azt, hogy vannak hiányosságai, gyengeségei, vannak olyan dolgai, amik igazából nem is tetszenek. De bizonyos értékei, tulajdonságai, bizonyos kedves megnyilvánulásai oly mértékben leveszik a figyelmedet a hiányosságairól, hogy nem is látod. Amikor a házasságkötést követően ez a lila vagy rózsaszín köd, vagy az a lángoló érzés felszáll, nyilvánvalóvá válik, hogy hoppá, a másik nem is pontosan olyan, mint amilyennek gondoltam! Ekkor jön el a pillanat sok világi házasságban és sok keresztény házasságban is, hogy felteszik maguknak a kérdést: hogy hozhattam ilyen döntést? Miért kellett ez nekem? Hadd mondjam el neked, nincs olyan társ, nincs olyan ember a földön, aki hiba nélkül lenne. Ez igaz rád, rám, és a házastársadra is. Ha valakivel együtt élsz, akkor megismered, hogy milyen értékei vannak, milyen elkötelezett, szolgálatkész, milyen jól főz, vagy milyen jó a házimunkában, és lehetne sorolni ezeket a jellemvonásokat. Megismered bizonyos tulajdonságait is, amelyek lehet, hogy nem annyira kedvesek.

Istennek mi a hozzáállása felénk? Vajon Jézus hogyan viszonyul hozzánk? Vajon Jézusnak mi a szíve dobbanása felénk? Ő vajon hogyan ismer minket? Hogyan szeret bennünket? Ő vajon ismeri-e az értékeinket, és tudja-e azt, hogy vannak bizonyos dolgok az életünkben, amelyek nem annyira fényesek? Vajon Ő ismeri-e a mi lustaságunkat? Tudja-e azt, hogy időnként engedetlenek vagyunk? Vajon tudja-e azt, hogy milyen indulatosak tudunk lenni néha? Természetesen tudja. Ő a mindent tudó. Ennek ellenére mégis szeret minket. Feltétel nélkül. Szokták mondani, az az igazi jó barát, aki annak ellenére szeret téged, hogy ismer. Sokszor addig szeretjük a másikat, így a testi mivoltunkban, amíg meg nem ismerjük. Mikor megismerjük, már nem igazán szeretjük. Mert amikor a szeretetről beszélünk, van ennek egy téves értelmezése, azt gondoljuk, hogy az a szeretet, hogy megkapom tőle azt, amire nekem szükségem van, és mivel megkapom tőle, ezért viszonszeretem őt. De vajon az Úr Jézus megkapja-e tőlünk mindig azt, amit Ő szeretne kapni tőlünk? Biztos, hogy nem. De Ő mégis szeret. Az a fajta önfeláldozás, az a fajta „leteszem az életemet érted” mentalitás, ami Jézusban volt és most is benne van, ami Istennek a természete, a jelleme, Istennek az egész valója, az Ő esszenciája, ez az Ő „több mint” jellemvonása –, ez az újjászületéskor beléd került. Ez ott van benned. A szellemed újjászületett. Az elmúlt hetekben hallhattál erről kiváló tanításokat. A szellemedben tökéletes vagy, és a bensődben ott van az a fajta önfeláldozó szeretet, az az agapé szeretet, ami Jézusnak is a jelleme, a tulajdonsága, az egész valója.

A Biblia tanít minket arra, hogy ebből a szeretetből szeressünk. Az a szeretet, ami a lelkünkéből fakad, az a szeretet, ami a testünk vonzalmából fakad, az véges. Annak vannak határai. Nem erről ír az 1Korintus 13, hanem arról az agapé szeretetről beszél, amely soha el nem fogy. A te szereteted, és az én szeretetem véges, elfogy. Egyszer betelik a pohár, szoktuk mondani. Amikor már nem lehet tovább feszíteni a húrt. De Isten szeretete, kedvessége, türelme, hosszútűrése oly mértékben bőséges és nagy, hogy a Biblia felszólít minket arra, hogy ezt tanulmányozzuk. Arra lettünk elhívva, hogy tanuljuk meg, ismerjük meg, sőt tapasztaljuk meg azt, hogy Ő mennyire szeret minket. Abból tudunk csak adni, amink van. És ha nincs megtapasztalásod arról, hogy Isten mennyire szeret téged, akkor kínlódás lesz más embereket szeretni, még a házastársadat is. Ha megismered azt, hogy Isten mennyire szeret téged, hogy Ő mit áldozott fel érted, hogy mennyire értékes vagy a számára, és mennyire fontos vagy neki, és ezt megtapasztalod, akkor sokkal könnyebben tudsz az embertársaid és a házastársad felé is szeretettel viszonyulni. Mert tudod azt, hogy milyen sok minden bocsáttatott meg neked. Olyan dolgokat, amik gonoszak, Isten egyszerűen elengedte. Nem emlékezik meg róla. Nem emlékezik meg a hűtlenségedről, a hozzáállásodról, a mentalitásodról, és nem emlékezik meg semmi olyan dolgról, ellene elkövettél. Nem emlékezik meg arról, hogy egykor te az Ő ellensége voltál, és ellene munkálkodtál. Az Ő szeretete magához vonzott téged, és ez a szeretet, ez a megtapasztalás képessé tesz téged arra, hogy a gyakorlati, való életben is ezt ki tudd árasztani magadból.

Könnyű ezt mondani, de ennek a belülről való szeretet kiáradásnak van egy ellensége. Van egy akadálya. Ez pedig a meg nem újított lelked, és a hústesti gondolkozásmódod. Ezzel foglalkoznod kell! Ez a te feladatod, ezzel nem Isten foglalkozik, hanem neked kell. Szeretném felolvasni a Galata levél 5. fejezetében a 15–18. verseket. Kérlek benneteket, nagyon-nagyon figyeljetek:

Galata 5,15–18.

15. Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek.

16. Mondom pedig, szellem szerint járjatok, és így a testnek kívánságát nem fogjátok véghez vinni.

17. Mert a test a szellem ellen törekedik, a szellem pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.

18. Ha azonban a Szellem vezet titeket, nem vagytok a törvény alatt.

Van itt egy nagyon érdekes kijelentés, ami a Bibliában több helyen szerepel, hogy a szellem és a lélek egymással ellentétes. A Biblia azt mondja, itt Pál apostol írja szellem által, hogy nem azt teszed, amit akarsz. Az ember azt gondolná, hogy én mindig azt teszem, amit akarok. Újjászületett keresztényként azt mondjuk, hogy azt teszem, amit én akarok, és ez persze Isten akarata. Isten akaratát akarom követni. A Biblia itt azt mondja, hogy a szellem a test ellen van, a test a szellem ellen, ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok. Az Egyszerű fordítás szerint is felolvasom ezt a pár Igét.

Galata 5,15–18. Egyszerű fordítás

15. De ha továbbra is marakodtok, végül még elpusztítjátok egymást.

16. Éljetek a Szent Szellem állandó irányítása szerint, és akkor a régi emberi természet kívánságait nem fogjátok teljesíteni.

17. Mert amire a régi természetünk törekszik, az ellentétes azzal, amit a Szent Szellem akar. E kettő tehát ellensége egymásnak. Ebből következik, hogy ha a Szent Szellem szerint éltek, akkor nem azt fogjátok tenni, amit a régi természet szerint kívánnátok.

18. Ha engeditek, hogy a Szent Szellem vezessen benneteket, akkor nem vagytok a Mózes törvényének uralma alatt.

Egy vívódásról beszél itt Pál apostol. És ezt a fajta belső konfliktust, ezt a fajta vívódást, amivel ő szembesül nap mint nap, olyan valóságosan, olyan nyilvánvalóan írja le a Római levélben, hogy magunkra tudunk ismerni benne. Szeretni akarunk. Ha újjászületél, az a fajta szerelem, szeretet, ami megérintett téged, abban pillanatban, mikor ez megtörtént, és az azt követő napokban, hetekben, hónapokban ez ott buzgott benned. Ez az első szerelem, első szeretet nem csupán egy szellemi megtapasztalás volt sokunknál, hanem egy érzelmi megtapasztalás is. Valóságosan, szinte fizikailag éreztük azt, hogy Isten szeret bennünket. De tudod, Isten elvárja, és akarja azt, hogy éretté váljunk. Azt akarja, hogy ne az érzelmeid alapján hozzál döntéseket, és ne az érzelmeid alapján élj, hanem hit által. Miért mondom ezt? Azért, mert könnyen eljöhét az idő, amikor az életben a körülmények, a látható dolgok úgy alakulnak, hogy nem érzed azt, hogy Isten szeret téged. De hit által mindig és mindenkor kijelentheted, hogy hiszem, tudom, és vallom, hogy Isten szeret engem! Mindig és mindenkor!

Vajon a párkapcsolatunkban, a házasságunkban, az emberi kapcsolatainkban az érzéseinket kell követnünk? Azt, hogy hogyan érzek irányodban? Milyen szeretetet, vagy milyen ellenszenvet érzek irántad? Mi az, aminek motiválnia kell bennünket? Mi az, ami az iránymutató, az irányadó, ha nem az, ami a belső emberünkől fakadó hit, hogy ha Isten szeretete bennem van, akkor én képes vagyok az Ő szeretetével szeretni? Annak ellenére, hogy a másiktól esetleg nem úgy kapom viszont azt, amit én adok, ahogy azt esetleg én elvárom.

Vannak nagyon jó kapcsolatok, nagyon jó házasságok, amelyek bizonyosságot tesznek arról, hogy hosszú évek, évtizedek múlnak úgy el, hogy különösebb vita, veszekedés és probléma nélkül tudnak egymás mellett élni. Vannak házasságok, amelyek egy-két hét alatt tönkremennek. Egy-két hónap alatt. A világban minden hétre esik egy celeb- vagy egy sztáreszküvő, és minden hétre legalább ugyanennyi vagy még több válás is. Ha az arányokat nézzük, nem tudok pontos statisztikát, de a keresztények között, a keresztény házasságok között sokkal jobb az arány. Ez szomorú! Nem mondom azt, hogy ez elkeserítő, tanítunk, prédikálunk erről, és igyekszünk képviselni a bibliai értékrendet, és képviseljük is. De azt mondom, ha problémád van a házasságodban, oldd meg! Ne keress elválást! Azért mondom ezt, mert a Biblia ezt tanítja. A Biblia erről határozott véleményt fogalmaz meg. Azt mondja, hogy Pál apostol még azt is ki meri jelenteni, hogy ha egyedül vagy, ne keress házastársat. Mert ha házastársad lesz, ha megnősülsz, ha férjed lesz, az 1Korinthus 7-ben olvashatod, akkor háborúságod lesz a testben. De én kedveznék néktek, mondja Pál apostol. A házastársi kapcsolatban igenis benne van a lehetősége annak, hogy háborúság lesz az önző természet miatt a felek között. Ha megtaláljuk a megoldást erre, akkor nincs az a nehézség, probléma,

nincs az a félreértés, bántás, vagy sérelem, amin ne lehetne keresztüljutni, és ne lehetne győzedelmesen a hit szép harcát megharcolva továbbmenni együtt az úton.

Amikor hűségesküt teszel az oltárnál, és azt monddod a férjednek, vagy a feleségednek, hogy igen! – annak olyan szilárd elhatározásnak kell lennie benned, amely élethosszig tartó. Olyan, mint amilyen elhatározást tett Isten, amikor neked személyesen azt mondta, hogy igen, én téged akarok, és szeretlek! A Biblia tanítja, hogy mi vagyunk a gyülekezet, mint közösség, Jézus menyasszonya. Pál apostol is tudja ezt, bár ő nem élt házasságban, de megtapasztalta és megélte azt, hogy a belső emberből mindig törekedett arra, hogy jót tegyen, hogy szeretetben járjon, de ő is szembesült a testének a korlátaival. A Római levélben a 7. fejezetében a 14-es versről olvassuk, hogy így nyilatkozik erről. Ha nem érted az újjászületést, ha nem érted azt, hogy mit jelent szellemben újjászületni, ha nem érted a szellem, lélek, test hármasságát magadban, akkor ezeket az igeverseket nem fogod érteni. Ezeket az Igét nem lehet csupán értelemmel, emberi bölcsességgel felfogni, feldolgozni. Az Ige önmagát magyarázza és elmondja itt, amiről az előbb beszéltem. Így nyilatkozik Pál apostol:

Róma 7,14–25.

14. Mert tudjuk, hogy a törvény szellemi; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.

15. Mert amit cselekszem, nem ismerem; mert nem azt teszem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem.

Álljunk meg egy pillanatra! Volt-e már veled olyan, hogy olyat tettél, amit igazából nem akartál, de mégis megtetted? Miért van ennyi kéz a magasban? Azért van ennyi kéz a magasban, mert őszinték vagytok! Mindannyian tettünk már olyan dolgot, amit igazából nem akartunk megtenni, de a testünk erősebb volt. A lelkünk a testünk oldalára állt. A megnyomorított gondolkozásmódunk, az érzelmünk, az akaratunk, az önzőségünk dominánsabb, erőteljesebb volt, mint az a szellem, ami igazából belülről ki akart törni, de mi nagyon jól elnyomtuk. A szellem vezetését és bölcsességét, az ő iránymutatását, az ő kedvességét úgy jól lenyomtuk magunkban. Ő mindig ki akar jönni, mint élő víz buzgó folyama, elő akar törni belőlünk, és mi olyan jól tudunk erre egy dugót tenni: Na, maradjál csak te ott, Szent Szellem, csendben legyél, majd én tudom, mit kell csinálni! Jön az indulatunk, jön a haragunk, jön a testiségünk, jön az önzőségünk, az emberközpontúságunk, a sérelmünk, a saját sebeink nyalogatása, és tesszük azt, amit mi jónak gondolunk. Pál apostol azt mondja: Mert amit cselekszem, nem ismerem, mert nem azt teszem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem. Mondja ezt a kegyelem apostola! Mondja ezt az az ember, akinek az életpályája, a küldetése, a szolgálata a mai napig gyümölcsözik a mi számunkra. Olyan mértékben volt alávetett és engedelmis Istennek, hogy az általa leírt leveleket olvassuk és tanulunk belőle. Ő is őszinte ember volt. Olvasom tovább:

16. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó.

17. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.

Na, ezt tegyük a helyére! Ha a szellemed újjászületett, ha a te szellemedben ott él Jézus és a Szent Szellem, ha el vagy pecsételve Isten számára, ott nincs bűn. A Szent Szellem által és a saját szellemed által nem tudsz, nem is vagy képes büntetést elkövetni. A Biblia mégis azt monda itt Pál apostolon keresztül, hogy a bennem lakozó bűn. Hol van ez, mely részünkben? A lelkünk, a gondolataink, a hústestünk, a kívánságaink, a saját magunk önös érzelmei, erről beszél itt Pál apostol. Ha nem tudod megkülönböztetni a szellemedet, a lelkedet és a testedet, és nem tudod, hogy ami belőled kijön, az honnan fakad, akkor nem tudsz vele foglalkozni.

18. Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.

Azt mondja, az akarás megvan bennem. Hol van meg ez az akarás? A szellemedben. Mit ír Pál apostol a filippi gyülekezetnek? Hogy Ő az, aki munkálja bennetek az akarást, az Ő jókedvű. Az akarás megvan benned, belülről a szellem akar előre jönni, hogy helyrehozd, ami elromlott, hogy kijavítsd, hogy odaállj, hogy bocsánatot kérjél, hogy elnézést kérjél,

megtérj, alávesd magad, de a tested próbálja ezt elnyomni. Az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.

19. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok.

Mikor tesszük ezt? Amikor engedjük a testünknek, a lelkünknek, az érzelmeinknek, a régi énünknek azt, hogy uralkodjon az újjászületett szellemünk felett.

20. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én cselekszem már azt, hanem a bennem lakozó bűn.

21. Megtalálom azért magamban ezt a törvényt, hogy a jót akarom cselekedni, mégis a rossz áll közel hozzám.

22. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint;

Mit tanít a Biblia egy másik helyen? Isten az Ő törvényét a szívünk kötőablájára írta. Minket most már nem egy kívülálló törvény vezet, nem kötőablák, emberi zsidó vagy keresztény szabályrendszerek vezetnek most már bennünket, hanem Isten Szelleme. Isten személyesen bennünk lakozik, és oda van belülről írva az, hogy mi a helyes, mi a jó és mit kell tennünk. Azt mondja Pál apostol: Gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint.

23. De látok egy másik törvényt az én tagjaiban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaiban.

24. Oh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak e testéből?

Mi ez, ha nem egy igazán őszinte kifejezése Pál apostolnak arról, hogy ő naponta szembe-sül azzal, hogy a szelleme előre akar menni, a szelleme jót akar, a szelleme Istent akarja követni, de a teste mindig ez ellen van? Ír erről a Római levélben, és ahogy az előbb felolvastam, a Galata levélben, hogy a szellem a test ellen törekszik és mindig-mindig egymás ellen vannak. Mikor fogunk ettől megszabadulni, hogy ne legyen ilyen problémánk? Soha, csak ha majd a mennybe kerülünk. Viszont most itt megtanulhatod a testedet alávetésben tartani. Ahogy a lelked épül, az Igével megújítod, az Igével átmosod az érzelmeidet, a gondolkodásmódodat, Isten szeretetével átmosod az érzelmeidet, úgy a tested régi természetét alávetésben tudod tartani. Tudod, ez az arány néha erre billen, néha arra billen, de mindig jó lenne, ha a szellemet követve a testünk folyamatos alávetésben lenne. A Római levél 8. fejezetében ír erről Pál apostol, hogy a Szellem gondolata élet, a testnek gondolata halál. A Szellem gondolata élet és békesség. Azt kell gondolnunk, úgy kell mindig járnunk, ahogy a Szellem vezet bennünket, de tudomásul kell vennünk, hogy a hústestnek alávetésben kell lennie, ami azt jelenti, hogy áldozatként fölajánljuk Isten számára. Ez nem fizikai értelemben vett áldozat, hanem a kívánságnak, annak a fajta régi természetnek kell meghalunk, ami mindig azt tartja szem előtt és arra tekint, hogy nekem mi a jó, hogy nekem mi az, ami kell, hogy nekem mire van szükségem.

25. Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jóllehet én az elmém az Isten törvényének, testemmel azonban a bűn törvényének szolgállok.

Ezt követi egy olyan igevers, a 8. fejezet 1. verse, amely sokatok számára alapkövetés, hogy nincsen kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztusban vannak. Nincs kárhozzátásod, nem kell magad kárhozzátnod amiatt, hogy a test indulataiból tettél valamit. Amit tenned kell az, hogy el kell attól fordulnod, meg kell bánnod, ezt jelenti a megtérés. Elfordulsz attól és nem azt az utat követed tovább. Igyekszel és törekszel, és határozott erőfeszítéseket teszel azért, hogy a Szellem szerint járdál.

Beszéljünk a házasságról! Kérdezte már tőlem pár ember, hogy mi a jó házasság titka? Többször elmondtam, ez nem az én saját magam életbölcseisége, hanem ezt mások is így gondolják és így is tanítják: A jó házasság titka két megfeszített, alárendelt hústest, akik képesek és hajlandóak arra, hogy önmagukról megfélemlítve a másikat szeressék. Ez a jó házasság egyik titka, én úgy hiszem. Az Istennek való engedelmisség egyik megnyilvánulási formája az, hogy tiszteled a házastársadat. Tiszteled a férjedet, tiszteled a feleségedet. A testi,

önző ember mindig lázad. A testi, önző ember nem akarja alávetni magát. A testi, önző ember nem akar engedelmeskedni. A lázadás az engedelmség ellentéte. Most fel szeretném olvasni az Efézusi levél 5. fejezetéből azt az igesort, amit bizonyára mindannyian ismertek jól, ahol Pál apostol beszél a házasságról. A 21-es versről kezdődően arról beszél folyamatosan, hogy a férj és a feleség hogyan engedelmeskedjen egymásnak. A szülő és a gyerek hogyan engedelmeskedjen egymásnak. A vezető és a beosztott hogyan engedelmeskedjen egymásnak, hogyan vessék alá magukat. Van ennek az igesornak egy picit rövidebb testvér változata, én így hívom, a Kolosse levélben, ahol szinte szóról szóra ugyanezeket mondja el Pál apostol, de ott az igazi lényeges dolgot nem előre mondja el, hanem utólag. Itt az egésznek, a jó házasságnak és a jó emberi kapcsolatoknak az összegzése benne van, ebben a 21-es versben. Így hangzik:

Efézus 5,21.

21. Vessétek alá magatokat egymásnak Isten félelmében.

Az új magyar fordítás úgy mondja:

Efézus 5,21. Új fordítás

21. Engedelmeskedjétek egymásnak Krisztus félelmében.

A következő igesorokban van egy-két Ige, amit keresztény gyülekezetek is, tanítók és a világ is egy kissé félreértelmezett abból a szempontból, hogy utasítás van az asszonynak arra Istentől, hogy vesse alá magát a férjének. Ez így szó szerint le van írva, de itt ebben az igeversben nem csupán ez szerepel, hanem az is benne van ebben, hogy a férj is vesse alá magát a feleségének. Mivel az időnk mindig szűkös, ezért most nem olvasom fel a Károli szerint az igesort, hanem egyből a Bővített fordítást olvasom, egészen a 33-as versig. Isten Igéje önmagát magyarázza, és ezek az igeversek megértést hozhatnak mindannyiunknak.

Efézus 5,21–33. Bővített fordítás

21. Vessétek alá magatokat egymásnak, a Krisztus, a Messiás, a Felkent iránti tiszteletből.

Ha itt megállunk és ezen az Igén gondolkozunk, akkor ebben benne van egy olyan kulcs momentum, egy olyan központi tényező, amely arra mutat, hogy elsősorban a férjnek is és a feleségnek is Istennek kell alávetnie magát. Ebből fakadóan lesznek képesek megélni azt a fajta Istentől rendelt agapé szeretetet egymás felé, amely képessé teszi őket arra, hogy olyan házasságban éljenek, amely gyönyörűsége és gyümölcsöző.

22. Feleségek, úgy rendeljétek alá, vessétek alá magatokat a férjeteknek, mint az Úrnak, Neki tett szolgálatként és úgy is alkalmazkodjatok hozzájuk.

Várom, hogy hány asszony mondja azt, hogy ámen?

23. Mert a férj feje a feleségének, ahogy a Krisztus is feje a Gyülekezetnek és egyúttal megtartója a testnek, az Ő Testének.

24. Ahogy a Gyülekezet alá van vetve Krisztusnak, úgy a feleségek is legyenek alávetve mindenben a férjeiknek.

Most figyelj, főleg, ha férfi vagy!

25. Férjek, úgy szeressétek a feleségeteket, ahogy Krisztus szerette a Gyülekezetet, és odaadta érte Önmagát.

Férjek, halleluja, ámen! Ámen, ugye? Tudod, amikor az ember önző és a saját szemszögéből néz mindent, akkor ezekből az Igékből észreveszi azt, hogy mi az, ami a másokra vonatkozik. Az, ami rám vonatkozik, hát az nem olyan fontos, az nincs is vastagon kiemelve, de amit az asszonynak kell tenni, azt jó lenne, ha megértené a feleségem! Az asszonyok meg lehet, hogy azt gondolják, hogy jó lenne, ha megértené a férjem azt, hogy neki szeretnie kellene engem és önmagát fel kellene áldoznia értem. Na, de nem akarom elviccelni! Bár a legtöbb jó vicc házassággal kapcsolatos, de nem kívánok vicceket mesélni ma. Olvasom még egyszer a 25-öst:

25. Férjek, úgy szeressétek a feleségeteket, ahogy Krisztus szerette a Gyülekezetet, és odaadta érte Önmagát.

26. Hogy miután megtisztította, megmosván az Ige fürdőjében, megszentelje azt.

27. És így dicsőséges ragyogásban, folt és ránc, vagy valami ilyesmi nélkül állítsa Önmaga elé a Gyülekezetet, hogy az szent és feddhetetlen legyen.

28. Hasonlóképpen a férjeknek is, úgy kell szeretniük a feleségüket, úgy kell tekinteniük őket, mint a saját testüket. Aki szereti a feleségét, önmagát szereti.

29. Mert senki sem gyűlöli a saját testét, hanem táplálgatja, gondosan óvja és ápolja, ahogy Krisztus is a Gyülekezetet.

30. Mi ugyanis az Ő testének tagjai, részei vagyunk.

31. Ezért egy férfinak el kell hagynia apját és anyját, és a feleségével kell egybe kapcsolódnia, és ketten egy testé lesznek.

32. Ez egy igen nagy titok, de én azonban Krisztusra és a Gyülekezetre, az ő viszonyukra vonatkozóan mondom ezt.

33. Tehát köztetek minden férfi kivétel nélkül, úgy szeresse a feleségét, mint önmagát, úgy tekintsen rá, mint önmagára. A feleségnek pedig legyen rá gondja, hogy méltányolja és ismerje el a férjét, legyen vele figyelmes, törődjön vele, becsülje meg, helyezze maga elé, tisztelje és tartsa becsben, továbbá alkalmazkodjon hozzá, dicsérje őt, igazán szeresse és értékelje igen nagyra őt.

Isten Igéje megérdemel egy elismerést, így van! Ez Isten Igéje, nem én írtam, nem pszichológusok, nem mentális trénerok, ez Isten Igéje. Nem mondom azt, hogy a világban lévő házassági tanácsadókat egyáltalán nem szabad meghallgatni, de – és ezt szinte minden alkalommal hangsúlyozom – Isten Igéjének a tekintélye, számomra legalábbis és bátorítalak téged is, mindenekfelett álljon. Isten Igéje tévedhetetlen, a pszichológusok meg nem. Sőt van egy-két dolog, amit az Igével ellentétesen tesznek, annak ellenére, hogy jót akarnak. Tehát Pál apostol itt végig a házastársi engedelmességről beszél. Az engedelmesség itt alávetést jelent, és ha az alávetésről beszélünk, akkor nem elég egyszer elmondani, sem kétszer. Mert tudatosítanod kell, hogy az engedelmesség, az alávetés nem azt jelenti, hogy egyetértesz vele és kézen fogva mentek előre. Alávetésre mindig, mindig, mindig akkor van szükség, amikor valamiben nem értetek egyet. Volt-e már ilyen? Van-e jelenleg ilyen esetleg, hogy valamiben nem értetek egyet? Valakinek engednie kell, különben a kapcsolat megszakad!

Isten elhelyezett szellemi alapigazságokat a házasságban is. Nem én találtam ki, nem én írtam le, hogy a házasságnak a feje a férj. Nem én találtam ki és nem azért mondom ezt, mert én férfi vagyok. Ugyanakkor hiszem, vallom, tudom és az Ige is bizonyítja azt, hogy a férjnek is alá kell vetnie magát a feleségnek. Az, hogy mi az élethelyzet, milyen módon, mikor és hogyan teszi ezt, ezt éppen aktuálisan meg kell vizsgálni, de az a felelősség, ami a férfié, az soha nem lesz az asszonyé és fordítva sem. Úgyhogy férfiak, ha szeretnétek azt, hogy igazán jó fejek legyetek a házasságokban, akkor azt kell tennetek, amit Jézus is megtett, hogy Ő legyen az Egyháznak a feje. Ez le van írva a Filippi levélben, hogy Ő engedelmes volt a halálig, a keresztfának a haláláig és ennek következményeképpen Isten felmagasztalta Őt és ajándékozott Neki oly nevet, mely minden név fölött való, hogy a Jézus nevére meghajoljon minden térd. Ha szeretnél fejjé válni, akkor meg kell tanulnod alávetni magad, mert nem lesz más út erre, hogy ez jól működjön. Egyébként ez nem csak a házasságra igaz, minden egyes szolgálati és embertársi kapcsolatra is igaz. Ha szeretnél előre jutni, akkor nagyon jól kell csinálnod azt, hogy aláveted magad valakinek. Ha nincs senki, akinek aláveted, alárendeled magad, akkor valahol hiba van a gépezetedben. Úgyhogy bátorítalak, hogy tanulmányozd az Igét, keresd az Igében azt, hogy ki az, akinek alá kell vetned magad, helyesen. Nem úgy, hogy engeded, hogy kihasználjanak, hogy manipuláljanak, hogy megalázzanak. Nem erről van szó, hanem arról, hogy vannak élethelyzetek, amikor is nem értesz egyet valakivel, de ha ő például neked az előljáród, vagy a férjed, vagy neked a tekintély, akit Isten helyezett oda elé, akkor bizonyíthatod Istennek azt, hogy Neki engedelmes vagy az által, hogy aláveted magad annak az embernek, akit Ő helyezett föléd. Amikor ezt nem teszed meg, akkor lázadóvá váltál! A lázadó soha nem akar engedelmeskedni. A lázadó a saját feje után akar menni. Nem arról

beszélék, hogy van egy politikai, elnyomó diktatúra és nem lehet ez ellen fellázadni. Milyen jó lett volna, ha Hitler meg Sztálin ellen az egész népe fellázad, nem? De nem erről beszélek, hanem az Istentől elrendelt kapcsolataidban neked tudnod kell, látnod kell azt és fel kell ismerned azt, hogy eljön az a pont egyszer, kétszer, háromszor, sokszor, amikor te másképpen csinálnád, amikor te másképpen gondolkozol róla, amikor neked más a meggyőződésed. Ha nem sérti Isten Igéjét nagymértékben az, hogy alávesd magad annak, amit a másik gondol vagy csinál, vagy kér tőled, akkor vesd alá magad, mert ez a bibliai, ez az igei.

Amikor ezt megéled és gyakorlod a házasságodban, hogy aláveted a saját akaratodat a másik akaratának, akkor az önzőségedről leveszed a figyelmedet és őérte élsz. Így lehet hosszútávon, hűséggel, megbecsüléssel előre menni. Ne gondold, hogy ha házasság előtt állsz, mert vagytok itt többen fiatalok, készültök a házasságra, hogy nem jön el sohasem az a pillanat, amikor valamiféle nézeteltérés felüti a fejét. Ez nem egy rossz prófécia, mert előjöhethet, hiszen a testi természetteddel tökéletes módon még nem foglalkoztál. Vagy az ő teste lesz indulatos, kevély, vagy büszke, vagy önző lenni, vagy a tiéd. Ha pedig mindketten, nagyon könnyen az lesz a vége, hogy beáll az a bizonyos hidegháború, és akkor nem szólunk egymáshoz. Büntetjük a másikat azzal, hogy én most nem szólok hozzád. Mi a baj, drágám? Semmi! Miért van ez? Az önzőség miatt. Férfiak, kérdeztétek már a feleségeteket, hogy mi a baj, drágám, és ő azt válaszolta, hogy semmi? Látom a mosolyaitokat a maszk alatt, nem tudjátok tagadni! Miért van az, hogy a feleségek kérdezték a férjeiket, hogy mi a baj, drágám, és a férj elkezdte sorolni, vég nélkül? Nem akarom ezt elviccelni, a lényeg itt az egészben az, hogy Jézus maradtalanul alávetette magát az Atyának, és ezért felmagasztaltattott. És ez a mi dolgunk is.

Alárendeled magad a társad jólétének. Alárendeled magad a társad érdekeiért. Elkötelezed magad, hogy gondoskodsz róla. Elkötelezed magad, hogy felvállalod a gondjait. Tudomásul veszed, hogy lehet, hogy lesz egy-két nap, amikor nem azzal a lábbal kel fel, hanem más a hangulata egy kicsit, mint ahogy szokott lenni. Ezt felvállalod és azt mondd, hogy én ezzel együtt szeretlek téged. Mert Jézus is ezt mondja neked: Ismerlek téged és mégis szeretlek. A testi természet minden porcikája ellenkezik és lázad ez ellen. Mert azt mondja, hogy ha megérdemli a másik, akkor majd szeretni fogom! Ha úgy viselkedik, ahogy kell egy férfinak, akkor majd szeretni fogom! Ha az asszony megteszi nekem azt, amit megígért, amikor udvaroltam neki, akkor majd szeretni fogom, akkor majd megbecsülöm! Kire mutat itt ez a viselkedés? Önmagunkra. Majd, ha rászolgált, akkor szeretni fogom! Nagyon-nagyon jó, ha emlékezteted magad arra, hogy az Úr sohasem így viselkedik veled. Fel kell ismerned, meg kell tapasztalnod Isten szeretetét, mert ha az Ő szeretetének a megtapasztalása gyakori a te életedben, akkor sokkal könnyebben tudod átadni ezt a szeretetet másoknak. Igazából, ha Istenért élsz, az abban fog megnyilvánulni, hogy képes leszel másokért élni. Többek között a családodért. Önzetlenül, másokért élni csak az tud, aki találkozott Jézus szeretetével. Önzetlenül, agapé szeretettel másokért föláldozni magát és szolgálni mások felé csak az tud, aki megtapasztalta Isten túláradó szeretetét. Ha ezt nem tapasztaltad meg, akkor kimerül a te szereteted az úgynevezett phileo vagy erosz szeretetben. De nem erre vagyunk elhívva, hanem arra, hogy az isteni szeretetet, az agapé szeretetet kiáraszszuk.

Van még itt egy nagyon fontos pont, amiről szeretnék beszélni. Sokan házastársként is úgy gondolják, hogy jó, én megházasodtam, de ettől én még önálló vagyok! Valóban, attól, hogy férjhez mentél, megnősültél, és ketten egy testté váltatok és egyesültetek mindenféle tekintetben, egy családot létrehoztatok, még a személyes egyéni akaratod, a személyes józan eszed, a személyes józan döntéshozatalaid megmaradtak neked. Tehát ha a férjed szíjat hasítja a hátadból, üvöltözik veled éveken keresztül, és veri a gyereket is meg téged is, akkor nem kell, hogy mellette maradjál. Nem kell egy vallásos, maszlagos köpönyeget magadra húznod, hogy nekem engedelmességekem kell! Ugyanakkor a Biblia tanítja azt, hogy nem vagy önmagadé. Ennek a jó oldalát szeretném hangsúlyozni, hogy nem vagy önmagadé. Ugyancsak a Korinthusi levélben tanít Pál apostol arról, hogy egymáséi vagytok, és ne fosszátok meg egymást,

mert a te tested nem csak a sajátod már, ha megházasodtál. A te tested nem csak a sajátod! Ezt semmilyen más emberi kapcsolatra nem használja az Ige, csak a házastársi kapcsolatra. Nem rendelkezél teljesen autonóm módon önmagad felett. Ahogy te Krisztusé vagy, az Övé lettél, és nem csak önmagadnak élsz, úgy a házasságban sem csak a saját magadé vagy, hanem a másiké is. Nem azt jelenti ez, hogy a másik azt tesz veled, amit akar. Természetesen nem. Ezzel kezdtem, hogy ne legyél ostoba, ne legyél bolond, még a férjednek, feleségednek sem kell megengedned azt, hogy csúfot űzzön belőled, bolondnak tartson, a bolondját járassa veled, de megvan ennek a helyes irányvonala, az Ige tanítja.

Miért olyan nehéz időnként megélni az embertársi kapcsolatainkat? Ha a házasságra tekintünk, miért olyan nehéz időnként, az, hogy a férj ne uralkodjon a feleségen? Miért akarnak a férjek uralkodni a feleségükön? Miért akarnak az asszonyok uralkodni a férjükön? Miért akarnak háborúzni állandóan? Miért van ez a nemek közötti háború folytonosan? Az önzőség miatt. Az önközpontúság miatt. Egy bölcs keresztény pedig már az első pár randin keresi, figyeli a másikban azt, hogy vajon ő megfelel-e azoknak a kritériumoknak, amelyek alkalmassá teszik arra, hogy házasságra lépjünk. Az első pár randin is azt kellene már keresned, fürkészned a másikban, hogy a másik mennyire elkötelezett az Úr dolgai iránt, hogy a másik mennyire odaszánt, mennyire elkötelezett Isten felé. Mert ha jó kapcsolata van Istennel a párodnak, annak a lánynak, vagy a fiúnak igazán jó, bensőséges kapcsolata van Istennel, az kihatással van minden egyes más emberi kapcsolatra is. Ha pedig az ő kapcsolata Istennel flegma, trehány, lusta, nemtörődöm, minden fontosabb nála, akkor jól gondold meg, hogy az ismerkedésnek abban a szakaszában tovább léptek-e!

Az ismerkedésnek vannak szakaszai. A fiatalokkal sokat beszélünk erről az elmúlt másfél-két évben, hogy jó, ha az elején tisztázva vannak bizonyos dolgok. Persze a te értékrended meghatározza, hogy egyáltalán kivel állsz szóba úgy, hogy elmenj egy randira, vagy elmenj fagyizni valakivel. Bevallom, engem az ismeretségi körömben sokan ostobának, bolondnak tartottak, még a távolabbi családtagok is, amikor azt mondtam, hogy szóba sem jöhet nálam olyan lány, aki nem hívó. A vallásos, begyöpösödött, távolabbi családi kör sopánkodott, hogy jaj, ennek a fiúnak hogyan lesz majd felesége? Ismered ezt a mentalitást? Jaj, szegény gyerek! Olyan feleséget kaptam ajándékba, ami meghaladta a kéréseimet és az elvárásaimat. Halleluja!

Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy a feleségem szeret engem, mert ha az alapján szeretne, hogy mit érdelek, akkor már biztos elhagyott volna. De nem mi vagyunk a középpontban, hanem Isten Igéje. Ha föltennék egy kérdést, és őszinte választ szeretnék tőletek, akik házasságban éltek: volt-e valami megoldásra váró feladat a házasságodban, a kapcsolatodban a férjeddal, a feleségeddel az elmúlt öt, tíz, húsz, harminc, ötven év alatt? Vagy pedig mindent csodálatos, egyértelmű harmóniában éltetek le? Mit mondanál? Volt valaha nézeteltérés? Kézerdő van fönt. Mégis sokan házasságban éltek. Dicsőség Istennek! Ha rendkívül önközpontú vagy te és a párod is, akkor a szomorúság és a harag fogja jellemezni a házasságotokat. Én tudom azt, hogy Isten szembesíteni akar engem az én önközpontúságommal. Én ismerem Őt annyira, hogy szembesülök a saját magam régi énjével. A kérdés az, hogy te is tudod-e ezt? Én annak a híve vagyok, hogy ha van valami probléma, van valami feszültség, van valami bibi, akkor szembesíteni kell. Mert az a reakció, ami a szembesítéskor előjön belőlünk, rengeteg dolgot elárul. Amikor szembesítéskor az ember hajlandó megalázni magát, akkor azt mondom, hogy ez egy csodálatos dolog. Ha a szembesítéskor az ember csak a saját igazát fújja, az is sok mindent elárul. Sokszor bonyolult élethelyzetek szembesítenek minket azzal, hogy milyenek vagyunk a testi természetünkben, de mindig te döntöd el, hogy egy probléma krízisé válik-e az életedben vagy sem? Mindig te döntöd el, hogy folytatod-e az önzőségedet vagy nem. Mindig te döntöd el, hogy élő áldozattá válsz-e vagy pedig nem. Olvassuk el a Róma 11,1-et! Olyan sokszor hallottuk ezt az Igét, és olyan sokszor nem eszerint éljük és gyakoroljuk az életünket. Pál apostol mondja:

Róma 12,1.

1. Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, ez legyen a ti józan szolgálatotok.

Valaki úgy prédikált régebben erről, hogy na, a mai napon a testünknek melyik kívánságát fogjuk keresztire feszíteni? Az önzőségünket, a falánkságunkat, a lustaságunkat, a képmutatásunkat, a becsvágyunkat, és lehetne sorolni ezeket a dolgokat, hogy a testünk melyik részét feszítjük keresztire? Melyik részét áldozzuk fel élő áldozatként? Ha a tested él ebben az értelemben – Isten is mondta többször –, akkor az le akar mindig mászni az áldozati oltárról. Ez a baj az élő áldozattal, hogy nem halott! De ha te meghalsz önmagadnak, az ének, az egónak, akkor ott maradsz az oltáron, és valóban föláldozod magad. Ezt tette Jézus! Meghalt a testi mivoltának, az önzőségének, az egójának. Képes volt azt mondani, hogy ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem úgy legyen, ahogy Te akarsz, Atyám! Úgy legyen, ahogy Te akarsz! Az önző emberek nagyon sokszor és nagyon könnyen megsértődnek. Az önző emberek nagyon könnyen kiborulnak, nagyon könnyen elkeserednek, mert az önző emberek szinte mindig teljesen saját maguk körül forognak, hogy az én, az én, az én! Amikor ezt már elmondták sokszor, akkor jön a következő én és a nekem, és az enyém és értem, és nem kapom meg azt, amit meg kellene adnod nekem! Tedd fel a kérdést magadnak, hogy hol állok én ebben a helyzetben? Nekem is meg kell ezt tennem. Én nem tudom helyetted ezt a kérdést föltenni. Én magammal szemben igyekszem ezt gyakorolni. Nem végeztem ezt kiváló módon idáig a keresztény életemben, de igyekszem és tanulok. Megláttam valamit az Igéből, és megláttam az elmúlt években a szolgálat alatt is, hogy amikor az ember hajlandó erre, amikor az ember foglalkozik az énnel, az egóval, és hajlandó alávetni magát, akkor annak van Istentől jövő jó eredménye, következménye, mégpedig az, hogy az Ő ereje megnyilvánul.

Erre számos bibliai példa van. De a legjobb példánk maga Jézus. Ő, amikor a pusztában volt, negyven napig önmagát, az énjét alávetésben tartva nem evett, böjtölt. A Szellem vezette Őt a pusztába, és amikor onnan kijött, akkor azt olvassuk róla, hogy megtelve a Szellem erejével jött ki a pusztából. Mindig ezt hozza magával az önfeláldozás. Mindig ezt hozza magával az áldozathozatal. Olyan nehéz keresztényeknek ezt beépíteni az életükbe, mert oly mértékben uralkodik sokak felett a saját akarat és a saját érzelem és a saját bölcsesség, hogy nem hajlandóak azt mondani, hogy tévedtem. Amikor szembesítenek valamivel, hogy elrontottad, és még akkor sem vagy hajlandó azt mondani, hogy tévedtem, akkor teljesen uralkodik feletted az én, az ego, és a büszkeség. A Példabeszédek írja, hogy minden viszálynak a forrása a büszkeség. Minden veszekedésnek a forrása az önközpontúság. Honnan ered? Kiben találtatott ez először? Luciferben. Azt mondta, hogy én majd Isten trónja fölé emelem magam! Engem, én, én jobb vagyok, különb vagyok! Én ezt hallottam, azt hallottam, és ilyen kijelentésem és olyan megértésem van, és olyan szép vagyok és olyan csodálatos vagyok! Ebből ered.

Nem akartam erről beszélni, de hadd mondjam el. Ahhoz, hogy szeretetben tudjál járni, vannak dolgok, amiket gyűlölnöd kell! Ezt értsd jól, kérlek! Ha bizonyos dolgokat nem gyűlölsz, akkor képtelen vagy arra, hogy abban az agapé szeretetben járjál, amit Jézus is képviselt egész élete alatt. Mit mond az Ige Jézusról? Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot. Hű, de jó, hogy ezt ilyen jól tudjátok! Ha nem gyűlölsz a hamisságot, ha nem gyűlölsz a hazugságot, ha nem gyűlölsz a képmutatást, leginkább persze magadban, nem a másokban, ha nem vagy hajlandó szembe menni az Isten ellenes dolgokkal, és határozottan képviselni Isten Igéjét, akkor képtelen vagy szeretetben járni. Érted ezt? Ha látod Jézusnak a szolgálatát, Ő nem egyszer haragra, indulatra gerjedt a tanítványai ellen, a farizeusok ellen, a pénzváltók ellen. A leghíresebb példa, amikor ostort csinált és kicsapta őket, felborította az asztalukat a templomból. Miért? Mert szeretetben járt. Megvédelmezte azt a kapcsolatot, azt a közösséget, ami Őközte és az Atya között volt. Ezt védelmezte. Neked is így kell védelmezned a házasságodat. Bármi jön ellene, bárki jön ellene, határozott kell, hogy legyél, nem kell vele flörtölnöd. Érted? Semmilyen külső támadással. Az ördög azon munkálkodik, hogy a

jó kapcsolatokat szétszedje. Sokszor a konfliktus nem kívülről, hanem belülről jön. Ezzel is ugyanilyen határozottnak kellene lenned. Ez rám éppúgy vonatkozik, mint ahogy mindannyiunkra. Ámen.

Lehet, hogy nagyon él és virgonc benned a büszkeség, azért van az, hogy könnyen kiborulsz, könnyen elveszíted a türelmedet, könnyen elszakad a cérna, pedig lehetnének kötélből is az idegeid. Ismered a mondást, hogy semmi nem borít ki, semmi nem idegesít fel? Viszont ha ez nem így van, akkor lehetséges, hogy nagyon virgonc benned az a fajta ego, amiről beszéltem. Nem a körülmények a felelősek a boldogságodért, hanem a hozzáállásod, a gondolkodásmódod, a mentalitásod, az életfelfogásod, az önképed. Amíg duzzogsz, amíg sértődősdit játszol, addig mindig-mindig magad körül forogsz. Csak az érdekel ilyenkor, hogy hogyan és milyen módon hat rád, az érzelmeidre az, ami történt. A haragod meg tud nyilvánulni önsajnálásban. A haragod meg tud nyilvánulni ilyenkor depresszióban, különböző érzelmi sebekben. Megnyilvánul befelé fordulásban. Miért? Mert önközpontú vagy. Az a szellem, az a túláradás, az a békesség, ami ezt mind semmissé tehetné az életedben, az a szellemi bölcsesség, érzelmi és értelmi intelligencia, az igazából ott bent megvan, de el van nyomva. Ha ezen felülemelkedsz, és teljesen istentudatú vagy, teljesen Jézus tudatú vagy és teljesen Őreá nézel, akkor nem nagyon van hatással rád az, ami melletted, körülötted történik. Ebben lehet fejlődni. A házastársad felé fordulás sok esetben, mondjuk olyan 90%-ban megoldja ezt a problémát. Ha leveszed a figyelmedet magadról és keresed azt, hogy neki mi lenne a jó.

Ez nagyon igaz a szolgálatban, nagyon igaz a gyülekezetben, ha ezt helyesen jól alkalmazzuk. Természetesen legyél bölcs, ne engedd, hogy kihasználjanak, ne engedd, hogy meglopjanak, ne engedd, hogy átverjenek! Nem kell mindenkinek adnod, aki kér tőled. Nem tudom, ezt tudod-e? Tehát legyél bölcs, kövesd a szellemedet! Amikor másokkal törödsz, és jobban törödsz másokkal, mint magaddal, akkor a harag nem tud rajtad uralkodni. Igazából ez a bibliai gyermeknevelésnek vagy felnőttnevelésnek is az alapja, hogy megtanítsuk egymást és saját magunknak azt, hogy a másikkal jobban törődünk, mint magunkkal, hogy ne legyünk önzők! El kellene feledkeznünk arról, hogy játszmákat játszunk másokkal. A viselkedésünk és a dühünk nem más, mint az önzőségünknek a működése a gyakorlatban. Amikor a másikat jobban szereted, mint saját magadat, akkor az önközpontúság teljesen a háttérbe szorul. Ámen.

Egyszer folytatni fogom ezt a tanítást, mert nem csak a házasság hete keretein belül van szükség ilyen, és ehhez hasonló tanításokra, hanem az év bármely napján ez aktuális lehet. Hiszem, hogy kaptatok valamit és hiszem azt is, hogy átment, amit üzenetként át szerettem volna adni és átment az, amit az Úr át szeretett volna adni. Legyen minden dicsőség az Övé! Ámen. Dicsőség Istennek!

Imádkozzunk! Tegyük hitmegvallást: *Mennyei Atyám, köszönöm, hogy szeretsz engem. Én is szeretlek Téged. Köszönöm azt, hogy elküldted értem Jézust. Köszönöm Neked azt, hogy feltétel nélkül szeretsz engem. Megismertem és elhittem az irántam irányuló szeretetedet. Kérlek Téged, Atyám, hadd ismerjem meg ezt a szeretetet még jobban, azért imádkozom, hogy a Szellem által lakozzék a Krisztus hit által az én szívemben, hogy a szeretetben meggyökerezzek, alapot vegyek, hogy megismerjem, mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága annak a szeretetnek, amellyel Te szeretsz engem. Atyám, tegyél képessé engem arra, hogy ezt a szeretetet, amely Teáltalad van bennem, ki tudjam árasztani minden akadály nélkül a házastársam felé, a családom felé, a gyülekezet tagjai felé és minden ember felé, akivel találkozom! Atyám, hiszem azt, hogy növekszem, hogy fejlődök ebben. Atyám, elfogadom a Te Igédet, engedelmeskedem a Te Igédnek. Alávetem magam az Igédnek. Alávetem magam mindazoknak, akiknek alá kell vetnem magam Krisztusban. Legyen a Te neved áldott, dicsőséges örökkön-örökké, Jézus hatalmas nevében! Ámen.*

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.